

soplo de la brisa de la tarde, sentí que una emoción profunda, y hasta entonces desconocida, agitaba mi espíritu.

Por el fondo de la iglesia atravesaba en aquel momento uno de los religiosos con su luenga capa obscura, ornada con la histórica cruz verde. Sea prestigio de la imaginación, sea efecto del fantástico cuadro en que la ví destacarse, aquella figura me trajo á la memoria no sé qué recuerdos confusos de siglos y de gentes que han pasado; generaciones de las que sólo he visto un trasunto en las severas estatuas que duermen inmóviles sobre las losas de sus tumbas; pero que entonces me pareció verlas levantarse como evocadas por un conjuro para poblar aquellas ruinas.

La atmósfera de la tradición que aún se respira allí en átomos impalpables, comenzaba á embriagar mi alma, cada vez más dispuesta á sentir sin razonar, á creer sin discutir.

GUSTAVO A. BECQUER.

NEURE AMA MAITE ZANARI

Ze izen samurra dan, Ama!
Euskaldun garbi garbia!
Gaur kantau dagidan, betorkit,
Lira bat ondo jarria;
Seme on batentzat dalako
Atsegiñ emongarria,
Dalako Amaren izena,
Gozoa, zelan eztia
Dalako Ama bizitea
Zorion guztiz andia
Agaitik negarrez bizi da
Ama ill bajako ume guztia.

Aditu bertsuok arduraz,
Egia dalako nik diñodana,

Izan bik bizia emonik
Mundura etorten gara;
Aitaren aldean maitetzen
Bakigu nor jakun Ama,
Bakigu choriak umerik
Largetan ez dakiala,
Ta ¿nondik jakin legi Amak
Urrintzen ardura baga,
Ichirik echan negarrez
Bere biotzeko biotz laztana?

Nozbaiten motel aurkituta,
Kumatik artutakuan,
Laztancho samurrak emonaz
Arpegi larrosazkuan;

Ta irriz, ta barrez, barriro,
 Umea asitakuan,
 ¡O! ze poz parebagakoa
 Amachok daukan orduan!
 Bardiñik eziñ leikelako
 Billatu iñok niunduan;
 Obea bearko jaritsi,
 Ill eta, zerura igotakuan.

Umeetan, Amaren kantuak,
 Aiñ dira aiñ gogokuak,
 Orainche gizaldi erdi bat
 Nik bere entzunikuak;
 Alperrik sortzen dauz indarrez
 Itz onak nire buruak,
 Bein bere ez dira Amaren
 Berbakaz bardintzekuak,
 Arenak zergaitik eurenez
 Zirean urtenikuak;
 Errayen errai ta erditik,
 Errezto, eroso, ernetakuak.

Benetan, dontsua benetan,
 Umeetan Ama dozuna,
 ¡O! zeñek leulieken lurrean
 Aldi on zuk daukazuna!
 Amacho zurea dalako
 Gabetan bere eguna,
 Echatzu aren arpegia
 Sekula zuri illuna,

Ez otza, ez motza, biotza
 Apatza, malatsa ta bai, biguna,
 Zergaitik zaituan bertako
 Bizia odol ta frutu kutuna.

¡Ai! baña, nik galdu neban ta
 Alako maitezallea,
 Gaur bere miñez gomutetan
 Dot jo! dot, bere illtea!
 Burutik ezin aldendu dot
 Beraren agur tristea,
 Lapur bat legoche eldurik,
 Agana eriotzea,
 Norgaitik gaur dauka oetzat
 Lurpean arren echea,
 Ta arima benturaz penetan
 Garbitu artean dago tristea.

Ezkutau egizu Jaungoiko
 Zuzena ezpata mea,
 Ezarri garbilekurantza
 Samurra begiraunea,
 Ta bertan, garretan, erretan,
 Badago Ama nirea,
 Balio bekio ¡o! zure
 Odola, Jesús maitea!
 Nik bere gozadu dagidan
 Zeruian zure bakea,
 Amaren obira joan da
 Errezau gura dot Aita-Gurea.

FELIPE ARRESE TA BEITIA.

